

Angleški kralj proda Buckingham-palačo.

Dobičkanosnost majhnih izumiteljev.

Zveza izumiteljev med drugim beleži tudi to, kakšen dobiček donajajo izumi svojim duševnim očetom. Po zadnji statistiki, ki jo je objavila zveza, je razvideti, da veliki izumi v tem pogledu daleč zaostajajo za onimi, ki spadajo v vrsto vsakdanjih izumov. Uporabnost kakšnega izuma v praktičnem življenju odloča bolj nego vse drugo o njegovi donosnosti.

Tako je n. pr. izumitelj avtomatične fotografske priprave fotomaton, ki je danes vsaj v Evropi že malo prišel iz mode, zaslužil dosti več nego Edison

s svojim gramofonom. Velike prevratne iznajdbe, kakor električno žarnico, odločilne patente za letalsko stroko, Röntgenov aparat, ultramikroskop i. t. d. bi zaman iskali med dobro plačanimi izumi. Pač pa je donesla lasnica, ki je bila nekaj časa ameriški patent, svojemu izumitelju ogromne milijone, več nego kdaj kateremukoli drugemu izumitelju kakršenkoli drugi izum. Varnostna zaponka in avtomatični gumb na pritisk sta ustvarila istotako mogočne industrije in bogastva.

Navadni pločevinasti zatvor, kakršnega uporabljajo za steklenice za pivo, je izumil Američan Painter in industrija, ki jo je osnoval za izkoriščanje svojega izuma, je v 30 letih zasluži-

Fantje, ki pojdete k vojakom,

Kdo bo šel z vami?

Moj tovariš!

»Moj tovariš« je knjiga, ki jo naj vsak katoliški vojaški novinec vzame seboj! Stariši, namesto naukov, ki jih slišijo in pozabijo, dajte sinovom to knjižico s seboj. Knjižica stane 16 Din z rdečo in 20 Din z zlato obrezo. Vsakemu, ki naroči to knjigo za fanta-voja-ka, dodamo brezplačno še povest

:: „Vojaški novinec“ ::

Naročila sprejema

Tiskarna sv. Cirila v Mariboru.

la čistih 175 milijonov dolarjev. Ena sama družba, ki ima dve tovarni za izdelovanje takšnih zatvorov, jih izdelala letno do 140 milijonov kosov, danes se uporabljajo tam seveda za zapiranje steklenic z nealkoholnimi pijačami.

Med Painterjevimi nameščenci je bil tudi znameniti Gillette, ki si je vtisnil v glavo, da mora izumiti nekaj takšnega, kar bodo ljudje uporabljali vsak dan in mu bo prineslo bogastvo. Izumil je znani brivski aparat in klino, ki nosita njegovo ime. V enem samem letu mu je ta izum donesel več nego 10 milijonov dolarjev, imetje, ki si ga je pridobil, je znašalo dosti več nego 100 milijonov dolarjev.

Med tiste, ki so največ zaslužili, spada izumitelj gumastega podplata Humphrey O'Sullivan. Ta je po dobičku prekosil še Gillette in Painterja in klasične tehnike kakor Volta, Stephenson in celo Edison, ki se v tem oziru pred njim lahko skrijejo.

»Satan in Iškarijot« se čita povsod! Zahtevaj ponudbo pri Cirilovi tiskarni v Mariboru.

Hitra pomoč.

Voznik Peter je bil s svojim konjcem in vozom ves dan na cesti. Deževalo je in bil je moker do kože. Dospel je do krčme, kjer je hotel ostati čez noč. Bilo je že pozno v jeseni in maloštevilni gostje so zasedli vse prostore okoli zakurjene peči, tako da ubogi Peter ni mogel do toplote, da bi si posušil mokro obleko. Čakal je in čakal, da bi mu kmetje dali kak prostorček pri peči, pa nihče se ni zanj zmenil; sedeti je moral na klopi pri oknu. To mu seveda ni bilo nič kaj po volji. Izmislil si je zvišjačo. Ko ga je krčmar vprašal, kaj želi jesti, je rekel: »Za se-

Pavel Keller:

8. nadaljevanje.

„Skrivnostni studenec“

Roman.

Poslovenil dr. Ivan Dornik.

Med tem.

Kmalu po tem dogodku so tihotapci zopet začeli hoditi svoja pota. Nikoli tihotapec ne bo opustil svoje obrti, čeprav je večkrat zasačen. V krvi mu je. Mika ga opojna romantika te obrti. Kar je romantično, kar je zvezano z nevarnostjo, privlači mnogo bolj, ko pa zaslužek, ki si ga s trdom pridobiš. Tihotapec je kakor divji lovec, ki mu večkrat ni do divjačine, temveč le do veselja, ki mu ga da nevarnosti polni lov. — Medven je podpiral podjetje z denarjem. Nedavno je praznoval s svojimi zavezniki svoj petindvajsetletni tihotapski jubilej. Tihotapstvo ga je obogatil.

In vendar svojega življenja ni bil vesel. Izgube, kakor je bila nedavno ta, ga niso preveč

potrle; bile so pa po zaslugi črnega Jerneja, ki je bil čudovito previden in zvit, tudi prav redke. Bil je drug črv, ki je izpodjedal Medvenu življenje. —

V »zasebni pisarni« je sedel Medvenu nasproti mož, ki se je imenoval Jeras. Na prvi pogled zelo zopern človek. Majhen, vegast, kozav, z zlobno prežečimi očmi, gniliimi zobmi in s širokimi, škrbastimi usti.

»Jeras,« je rekel Medven razkačeno, »le priznaj, da si nas očrnil ti. Kako naj bi bili sicer prišli obmejni stražniki na tisti greben?«

Jeras se je ostudno zasmejal.

»Očrnil ali ne,« je rekel posmehljivo, »za spomin moraš nekaj imeti. Nedavno sem hotel od tebe 200 dinarjev, in koliko si mi dal ti? Malo-vrednih petdeset. Pa sem si mislil: Le počakaj, še kesal se boš! Sedaj pa imaš. Škodo ti privoščim.«

»Da si ničvreden človek, ni treba, da bi ti še pravil, Jeras, sam dobro veš.«

Jeras se je poravnano smejal.

F. F.

Česa je treba?

Živimo v časih, ki nas silijo, da s posebno skrbjo delamo za boljšo bodočnost. Mnogo načinov je, kako naj delamo za to. Najvažnejši pa so gotovo: dober časopis, združnostrokovna in splošna izobrazba z zaupanja vrednimi osebami na čelu.

Ni treba dokazovati, da slab časopis, če je le samo nenaklonjen dobri stvari in veri, škoduje narodu in s tem posredno tudi državi. Zato bi se morala oblast zavzeti za dobre časopise, ker bi dobila z bogatimi obrestmi povrnjeno vse, kar bi zanje storila. Manj stroškov za ječe in podobne naprave, pa več za izobrazbo in blagostanje ljudstva, to bi bil uspeh. Dober časopis pa vzgaja k taki skupnosti v organizaciji posebno v združništvu, kjer je treba vse razlike premostiti, kjer so vsi člani enakovredni, kjer je neobhodno potrebno medsebojno razumevanje in uvaževanje.

Razveseljivo je dejstvo, da je zadnji čas narod sam že uvidel potrebo združništva in se prav rad oklepa dobrih organizacij. Želimo le, da bi se dal in omogočil tem združnim in prosvetnim delavcem svoboden razmah. To jim bo dalo šele pravo vrednost in tudi sigurnost v obstoj. V teh mislih smo edini, za nje smo prenašali, kar nam je usoda bridkega prinesla, in v takem prenašanju smo tudi močni postali, da bomo še raje prenašali in delali v prid posamezniku, narodu, državi. Danes se ne pomišljamo, kateri časopis naj mi pride v hišo, marveč povemo: »Slovenski gospodar« boš še vnaprej naš dobri prijatelj in voditelj! Ne vzgajaš namreč samo uma, ampak tudi srce, saj ravno srčna kultura nam je predvsem potrebna.

Čprav so časi težki, toda žrtev za dober časopis daje visoke obresti in srečen je lahko, kdor si jih zagotovi.

Kamnica pri Mariboru. Naši fantje in dekleta ostanejo zvesti svojim krščanskim in

narodnim idealom ter se bodo po njih ravnali v življenju, zasebnem in javnem. Na Jožefovo je naš praznik in takrat bomo v cerkvi pokazali, koliko nas je.

Jarečina. Prireditelj Kat. prosv. društva v Slomšekovem domu dne 19. t. m. je sijajno izpadla. Vojna drama »Rožmarin« je marsikoga ganila do solz. Vsa čast vrlim igralcem. Tudi pevski zbor pod vodstvom g. organista Karla Knuplež zasluži vso priznanje. Zavednim Jareninčanom, dragim sosedom Šentjakobčanom ter zastopnikom iz Št. Ilja, Maribora in Svečine najlepša hvala za mnogoštevilni obisk!

Št. Janž pri Velenju. Že dolgo ni bilo nobene poročila o društvenem delovanju. Da pa nismo spali zimsko spanje, evo nekaj dokazov. Kakor zimski mrz notranje predela zemljo, da je tem uspešnejše zunanje pomladansko delo, tako smo po novem letu samo zbirali in snovali. Na Kraljevo je bila za naše društvene člane ob 10. uri slovesna sv. maša, pri kateri je lepo prepeval društveni pevski zbor. Duhovni vodja je v svojem govoru pokazal na katoliško organizacijo kot zvezdo, ki vodi modro in močno mladino farnega občestva k božičnim jaslicam. Popoldan je bil v Slomšekovi dvorani 21. občni zbor s tamburanjem, zborovim petjem, komičnim dvospevom »Čevljar in krojač«, kratkim prizorom: »Ob košnji« in govorom o izobrazbi celega človeka po katoliški organizaciji. Odbor je podal poročilo društvenega dela v preteklem letu, občni zbor pa je zahteval smernice za bodočnost. Izvolil se je z malimi izpremembami novi odbor z Maks Vanovšekom na čelu. — Da se poživí notranje društveno delo, se je ustanovil dekliski krožek, ki je imel dne 2. februarja svoj ustanovni občni zbor z dvema govoroma. Poleg Marijine družbe se je priglasilo še 27 deklet in je sedaj 60 članic, ki so si izvolile svoj odbor s predsednico Milko Rižnar. Snuje se tudi fantovski krožek, ki je imel dne 12. februarja svoj prvi sestanek, na katerem se je priglasilo 13 članov. Izmed teh se je že tudi sestavil fantovski pevski zbor, ki se že pridno vadi v petju lepih narodnih pesmi. Upamo, da bo dekliskemu ustanovnemu občnemu zboru kmalu sledil tudi fantovski. — Marijina družba je imela na Svečnico svoje štiriletno poročilo, ki pomenja porast

in poglavitov. Poleg nadnaravnih sredstev je pridno uporabljala tudi naravna sredstva. Poskrbela je za razširjenje katoliškega časopisa in priredila skupno z Marijinim vrtcem dne 18. decembra akademijo in dne 26. dec. igro »Goslarica naše ljube Gospe«. Izvoljena je bila za prednico vnovič Pepca Potočnik. Dramatski, pevski in tamburaški odsek, kakor tudi dekliski krožek se že pridno pripravljajo na svoje prireditve.

Svetinje. Dne 12. februarja je imelo naše slovensko katoliško prosvetno društvo svoj redni letni občni zbor v prostorih posojilnice. Predsednik društva g. Anton Pauša je izrazil veselje nad številno, res častno udeležbo ter predal besedo podpredsedniku č. g. duh. svetniku Francu Bratuškemu, ki je navzočim zborovalcem z živo besedo jasno predložil, kolikoga pomena je v današnjih težkih in resnih časih dobra knjiga. Naše dobro ljudstvo to ve in čuti, zato se je v tolikem številu odzvalo vabilu ter prihitelo v te, sicer majhne, pa le vendar naše prostore. Sledilo je predsednikovo poročilo. Z njim smo v duhu prehodili pot, katero si je začrtalo društvo v lanskem letu. Predsednik nas je spomnil igre »Pri kapelici«, ki jo je vprizorilo mlajše članstvo društva z Jurčkom na čelu, naravnost sijajno. O tem je pričala dvakratna nabit polna gledališka dvorana. Pri igri je nastopil tudi naš izborni izvežban cerkveni pevski zbor pod vodstvom bivšega društvenega tajnika, organista ter konservatorista g. Rakuša Gustla in nam zapel nekaj naših narodnih pesmi, za kar je žel najtoplejše odobravanje. G. Rakuša je bil tudi kapelnik naše domače godbe, ki je slovela kot najboljša daleč naokrog. Predsednik je izrazil svoje obžalovanje, da tega najmarljivejšega prosvetnega delavca ni več v naši sredini. Odšel je v daljni Št. Ilj, kjer se mu nudi širše polje za udejstvovanje. Sledilo je poročilo začasne tajnice, ki je podala, kolikor je bilo razvidno iz opravičnega zapisnika, točno delo bivšega tajnika. Blagajničarka poda stanje blagajne. Vprizoritev omenjenega igre je dala lep dobiček, iz katerega je naročil odbor mnogo zanimivih knjig. Radi tega, poroča knjižničarka, je bilo izposojevanje knjig daleko živahnije od lanskega leta. Računska preglednica sta našla stanje blagajne v redu. Sledila je volitev odbora, nakar so se

»Ti pa si častivreden človek, he? — Pred ljudmi že, toda sicer, hihi — hudič je tvoj boter!«

»Zakaj pa ne hodiš več z našimi ljudmi? Saj si bil prej vendar tako vnet za to, da prideš do denarja —«

»Prenevarno mi je in prenaporno. In denarja mi ni treba več. Moj dobri striček Medven me bo že preživel. Danes na primer mi bo zopet dal sto dinarjev.«

»Hudiča ti bom dal! Nobene pare ne dobiš.«

»To bi bilo slabo za te, striček!«

»Nisem tvoj stric! Še tega bi bilo treba, da bi bil v sorodu s tako svinjo, kakor si ti!«

»Striček, nikari ne zmerjaj, sicer se ti bom smejal. Pri očku Blažunu so obmejni našli gnezdo prazno; bogvé, kaj bi pa bilo v krčmi na hribu in v oni za senoželjo?«

»Pest! Ničvredni izdajalec!«

»Nikari ne zmerjaj, ker nima haska. Daj mi sto dinarjev in pojdem.«

»Pojdi k vragu — brez denarja! Imam že dosti!«

»Jaz tudi. Pojdem torej. Višji stražnik se mudi v vasi; gledal bom, da pridem do njega.«

»Kar stori! Nočem več imeti opravka s to kupčijo. Tvoje večno izsiljevanje mi greni življenje, mi jemlje ves dobiček. Sicer pa ti tudi ne smem več dati, ker se ljudem že dolgo čudno zdi, kako da ti, ki nič ne delaš, tako dobro živiš. Tu imaš, ničvrednež, in poberi se mi izpred oči!«

Medven je vrgel dvajset dinarjev na mizo.

»Hvala!« je rekel Jeras in vtaknil denar v žep.

»Manjka jih še osemdeset, dragi striček!«

»Niti pare več!«

»Bodi pameten, striček! Nikar se ne smeš! Dobro veš, da si v mojih rokah. Saj ti ne maram grožiti z najhujšim, s skrivnostjo pri studencu!«

»Lump! Ali ne boš naprtil križde tudi samemu sebi?«

»Kaj za to? Če me nočeš več dostojno preživljati, mi do življenja in do svobode nič ni. Ostane mi le eno veliko veselje še, da bodo bogatega, uglednega posestnika Medvena prijeli.«

bo bom naročil pozneje, pač pa dajte za mojega konja speči 2 klobasi in skuhati nekaj zelja, ker je lačen po dolgem potu.«

Krčmar ga je začuden pogledal, pogledali so tudi gostje, Peter pa je čisto resno ponovil svoje naročilo in krčmar ga je sporočil v kuhinji. Ko je bila večerja gotova, jo je prinesel krčmar s sobo, ker je še vedno mislil, da zbija Peter samo šale in da je seveda večerjo naročil za sebe. Ali Peter je mirno velel: »Le odnesite večerjo, kamor je namenjena, namreč — mojemu konju!«

Krčmar je zmajal z glavo, potem pa si je mislil: »So pač čudni

zborovalci razšli, zadovoljni z uspehi odbora in članstva v lanskem letu.

Sv. Frančišek v Savinjski dolini. Dne 20. februarja sta bila v župnijski cerkvi v Bočni poročena Stanko Jeraj, lesni trgovec iz Ljubnega, in Fanika Zagožen, po domače Bulkova iz Bočne. Nevesta Fanika je kot trgovka nad štiri leta bivala v naši župniji. Z veliko vneto je delovala pri prosvetnem društvu, zlasti se je trudila za dograditev našega lepega Društvenega doma. Prenovljena kapelica v Radmirski vasi bo še dolgo pričala o njeni darežljivosti. Kot zavedno slovensko dekle se ni nikdar sramovala svojega prepričanja, za kar je morala lansko leto iti celo v ječo. Da bi bilo mnogo takih pogumnih deklet! Vsi dobromisleči Ksaverijanci ji želimo v novem stanu vse najboljše! — Predstava igre »Dve nevesti« v nedeljo dne 12. februarja je bila prav posrečena in so se obiskovalci dobro nasmejali. Prireditelji so v častnem številu posetili naši sosedi iz Ljubnega, ki tudi nočejo v prosvetnem delu zaostajati za drugimi, ako ravno se morajo boriti z ovirami. Le pogum in vztrajnost, saj dobra stvar mora prej ali slej zmagati!

POMLADANSKO ZDRAVLJENJE

Komaj je prišla pomlad, že se narava prebuja k novemu življenju in obnavljanju. Sedaj je čas misliti na zdravje, zakaj kakor sok v bilkah tako tudi kri preneša večjo akcijo cirkulacije, ki lahko dovede do težkih posledic. Zaradi tega je treba telesu dovajati nove in osvežujoče sokove, da postane organizem odporen in zdrav. Za to svrhu je najboljša naravno zdravljenje s »Planinka« zdravilnim čajem, pripravljenim večinoma iz najboljših planinskih zdravilnih zelišč. Dolgoletna izkušnja nam potrjuje, da je »Planinka« zdravilni čaj, ki ima v sebi preizkušene in dobre zdravilne sestavine, najboljši in edini regulator za čiščenje in obnavljanje krvi. »Planinka« zdravilni čaj uničuje krali bolezni in filtrira kri. S tem doseže, da kri lahko in pravilno cirkulira ter tako obnavlja ves organizem. Zdravljenje od 6 do 12 tednov s »Planinka« zdravilnim čajem deluje izredno, in sicer brez strupov, pri vseh sledečih boleznih: pri slabi prebavi, želodca in razpirju telesa, slabem delovanju črevesa in napetosti telesa, omotici in sla-

hosti, obojenju mokračne kisline in hemoroidov, slabosti in odelitvi srca, boleznih jeter, nervozni in živčnih boleznih. »Planinka« zdravilni čaj pospešuje apetit in izredno deluje pri arteriosklerozi in osluzenju pljuč. Zahtevajte pa v lekarnah samo pravi »Planinka« zdravilni čaj, ki se ne prodaja odprti, temveč samo v originalnih plombiranih zavojih po 20 Din in z napisom proizvajalca: 242

Lekarna

MR. L. BAHOVEC
LJUBLJANA, Kongresni trg

Sv. Lovrenc na Pohorju. V sredo dne 15. februarja je mrtvaški zvon naznanil vest, da je zatisnil svoje trudne oči posestnik Arl Pavel. Pred 7 leti ga je zadel mrtvoud in od takrat ni več povse ozdravel. Popolnoma priklenjen na bolniško posteljo je bil pol leta. Zapušča ženo in štiri odrasle otroke. Če pogledamo nekoliko v življenje pokojnika, vidimo, da je bil eden tistih mož, ki mu je bilo geslo: delaj in moli! Ustvaril si je primerno gospodarstvo in s poštenim delom svojih rok preživljal svojo družino. Blagopokojni je bil vzoren družinski oče. Otroke je vzgajal strogo po krščanskih načelih, ni jim dovoljeval iti na veselice in ples, temveč v cerkev in službo božjo in v krščansko društvo, kjer se deli prava izobrazba. Rajni je bil tudi soustanovitelj

tuk. kmečke hranilnice in posojilnice L. 1908. Od začetka pa do leta 1931 je bil član nadzorstva. Zadnji čas mu bolezen seveda ni pripuščala več izpolnjevati te dolžnosti. Pogreb se je vršil dne 17. februarja ob devetih popoldne od hiše žalosti. Domači cerkveni pevski zbor se je poslovil od rajnega z dvema žalostinkama. Pokojnemu svetila večna luč, ostalim naše globoko sožalje!

Iz Slovenskih gor. Žalostno sliko je nudil del Slovenskih goric po usodepolni nevihti dne 16. avgusta 1932. Pridelki vsled toče pomandranj, sadje okleščeno, drevje križem polomljeno, hiše deloma odkrite, ljudje pa v strahu, s čim se bodo preživljali. Vsled suše se tudi živinske krmne ni dosti pridelalo. Zlasti hudo so bili prizadeti občani občin Zgornji in Spodnji Jakobski dol ter Vukovski dol. Tam mnogi niti fižola nimajo za seme, še manj pa za jed. Banska uprava je nakazala 20.000 Din podpore za 17 občin. Gg. župani so po nalogu podporo razdelili med najpotrebnejše. Mnogi, ki so sprejeli sicer malenkost

kot podporo, so hvaležni. Drugi, tudi še potrebni, pa se jezijo, zakaj se njim nič ni dalo.

Jarenina. Vprašanje glede združitve občin je na dnevnem redu. Splošno po zakonu naj bi bodoče občine imele najmanj 3000 prebivalcev. Iz mnogih krajev so se oglasili že razsodni ljudje, ki predlagajo, naj bo meja župnije, oziroma šolskega okoliša tudi meja bodoče velike občine. V Jareninski župniji, ki šteje nekaj nad 3000 duš, pa naj bi veljala neka posebna izjema. Gotovi ljudje namreč hočejo na vsak način, naj bi se celo Jelenče, del Gačnika, priklopile bodoči občini Pesnica, Pesniški dvor k Sv. Marjeti, Kaniža pa v St. Ilj. Kaj pa potem Jarenina? Združila naj bi se s Poličko vasjo, Vukovskim dolom ter delom Gačnika. Štela bi po taki ureditvi kvečjemu 2000 duš. Imela bi pa v svojem okolišu prav mnogo slabih občinskih cest, veliko število takih revežev, ki jih občina mora podpirati, dohodkov pa razen doklad na direktne davke skoraj nobenih. Vukovski dol nima nobene gostilne, Polička vas nobene, Gačnik nobene, Jarenina dve, pa še od teh je ena brez

ljudje na svetlu in je odšel z večerjo proti hlevu — pa ne sam, kajti gostje so vstali drug za drugim in so šli za njim. Vendar bi bili radi videli, kako pospravi konj tako večerjo.

Komaj je bil zadnji zunaj, je skočil Peter na klop prav ob peči in si je tam pripravil udoben prostor. Kmalu so se vsi vpuk zopet vrnili in krčmar je postavil večerjo pred Petra, rekoč: »Tu je vse, kar sem odnesel. Konj tega niti ni povohal. Čemu ta šala?«

Peter se je nasmejal, češ: »A, tako! Danes moj konj najbrž ni razpoložen za tako večerjo, bom pa jaz po-

Začela sta grdo barantati in se obmetavati s priimki. Končno je odšel Jeras z devetdesetimi dinarji v žepu. Medven se je pogreznil na zofo in je skril glavo v dlani.

Najstrašnejših muk ena, ki jo more človek pretrpeti v življenju, je zavest, da je v rokah izsiljevalca, kateremu se ni mogoče izmuzniti. Ne-prestan smrten strah je to, neprestana smrtna nevarnost. —

Štiri dni nato je Jeras zopet prišel.

»Striček, denar mi je pošel. Saj sem ti takoj dejal, da bo premalo.«

Namesto da bi ga zmerjal in preklinjal, je Medven samo rekel:

»Preveč popivaš!«

»Striček,« je prijazno dejal Jeras, »vsako drevesce mora biti zalito.«

»Da, toda če ga preveč zalivajo, se posuši.«

Tako dobrosrčno se že dolgo nista razgovarjala. Jeras se je kar čudil.

»Denarja ti bom zopet dal,« je rekel Medven.

Govoril je nejevoljno, vendar pa ne odurno.

»Le tu pa tam moraš kaj storiti zame. Ni mi prav,

da si se odtrgal od nas, kajti prebrisan si bil, prebrisan skoraj ko Jernej.«

»Še bolj, striček, še bolj!« je rekel Jeras samoljubno. »V zanjko gori na tistem grebenu bi se jaz ne bil dal ujeti.«

Ponosno se je potrkal na prsi. Vedno je rad veliko govoril in se bahal; zato in pa še radi drugih slabih lastnosti so ga bili tihotapci vrgli iz svoje družbe.

»Jeras, delo imam za tebe. Vem za blago, po katerem danes najbolj povprašujejo. Ti poižvedi, kako bi po sposobnih posredovalcih najcenejše prišli do njega.«

»Zakaj pa naj ravno jaz to storim?« je vprašal Jeras nezaupno.

»Tepec! Zato, ker nočem, da bi drugi vedeli, koliko stane blago mene in koliko bom zaslužil pri njem.«

»To je že res,« je rekel Jeras, »toda prenaporna je ta reč zame.«

Dolgo sta se pričkala sem in tja; končno je Medven pripravil Jerasa, čigar ničemurnost je dobro podžgal, tako da je pojde čez mejo, po-

večjega pomena. Kje naj bodoča občina išče dohodkov za kritje cparata, ki se ji bo z nameravano združitvijo naprtli? S čim se naj plača občinski tajnik, občinski sluga, nagrada za potnine, eventualna nagrada županu, šolski prispevek, podpora revežem, občinske čiste in mostovi itd.? Za bodoči občinski urad stara občinska hiša tudi od daleč ne odgovarja. Treba jo bo od tal temeljito preurediti. Če pa se združi cela fara v eno občino, bi šlo tem lažje. Pridobili bi tri dobroidoče in tri manjše gostilne in s tem precejšnje dohodke na trošarini. Zato odločno zahtevamo: meja župnije naj bo tudi meja bodoče občine. V tem smislu se je že dovolj jasno povdarjalo v dopisih in predlogih g. sreskemu načelniku; treba je, da se ti predlogi upoštevajo. Mi zahtevamo samo to, kar je pravilno, namreč da bodi župnijska meja tudi občinska meja.

Sv. Marjeta ob Pesnici. Redki so jubileji, ki bi jih obhajali s tako slovesnostjo, kakor smo to doživeli v četrtek dne 16. februarja, pri Sv. Marjeti. G. Valentan, kmet in bivši župan v Dragučovi, je s svojo ljubeznivo g. soprogo obhajal 30letnico svoje poroke. Vsa družina Valentanova je prišla ta dan k sv. maši, katero je odslužil g. svetnik Jernej Frangež in darovala Vsemogočnemu v zahvalo sv. obhajilo. Da, najlepši trenutek je bil oni, ko sta oče in mati v krogu svojih otrok pristopila k mizi Gospodovi ter tako skupno molili in prosili: »Pridi k nam, o Gospod, pri nas ostani in blagoslovi nas!« Omenim naj, da je med sv. mašo domači cerkveni pevski zbor pod vodstvom g. organista Janka Rakuša, krasno prepeval in je celo med sv. obhajilom primerno pesem jubilentoma zapel moški zbor. Nič čudnega to, da so se pevci potrudili ob tej priliki, saj je pri Valentanovih dom petja in veselja in dom treh cerkvenih pevk. Da se pa taka obletnica hitro ne pozabi, je g. Valentan povabil svoje sosede in prijatelje ter pripravil pojedino. V daljšem govoru se je g. svetnik Frangež spominjal jubilentovega delovanja na katoliško-političnem poprišču, zlasti pa kot vzor-gospodarja v prijazni dolini dragučovski. Pevski zbor je zabaval družbo z raznimi šaljivimi prizori in z lepo uhrano slovensko pesmijo. Želimo vsi, ki vaju poznamo, da bi še tako zdrava in čila čakala v krogu svoje vzorne družine zlato poroko.

Bog vaju živi in čuvaj in daj naši župniji več takih družin, ki bi si upale odločno stati na braniku narodno-katoliške prosvete, kakor si to upa kljub tolikim oviram, družina g. Valentana v Dragučovi.

Muretinci pri Sv. Marjeti. Izbrala sta si nov s^r vrli mladenič Ivan Tomažič, kmečki sin iz Muretinc v starosti 28 let, in zgle-

Zadnja v tem pustu je obljubila zakonsko zvestobo nevesta Julika Fras iz Žic ženinu Francu Gaisler iz Spodnjega Gasteraja. Nevesta je bila več let cerkvena pevka, izvrstna sopranistinja, zato jo bo zbor občutno pogrešal. Bilo srečno!

Sv. Trojica v Slov. goricah. Dolgo časa se je pojavljala v okolici Sv. Antona, Cogetin-

Z letalom preko najvišje gore, preko Mont Everesta.

na mladenka Marija Arnuš iz občine Podvinci. Dne 10. februarja sta bila v župniji sv. Petra in Pavla v Ptuju poročena. Bog daj novemu zakonskemu paru obilo sreče in blagoslova!

Sv. Jurij v Slov. goricah. Ker se povsod pozna kriza, zato ni čuda, da jo je precej občutil tudi letošnji predpust. Malo parčkov si je nadelo ta predpust zakonski jarem. Morda tiči kaj vzroka tudi v tem, da se letos samo bolj pridni ženijo, ne pa lepi, kakor je v dolgih predpustih baje navada, kakor se je izrazil zadnji dopisnikar iz Partinje. In res. Ravno v partinski občini so se samo pridni oženili, a lepi so pa ostali. Zato bodo morali tudi oni pridni postati, odnosno ostati, pa bo jih morda že drugi pust povabil med svoje izvoljene.

cih neodkrita vlomilska tolpa, katera se ni ozirala, kakšen naj bo plen. Ljudje so bili povsod v strahih pred njimi. Dne 5. februarja je bilo vlomljeno pri Sv. Antonu na treh mestih, ukradeno je bilo raznovrstnih reči, kakor: slanina, meso, perilo, žganje, vino in obleka, v vrednosti nad 6000 Din. Takoj po izvršenem vlamu so bili obveščeni orožniki iz Sv. Trojice glede te vlomne tatvine, kateri so z vsem trudom noč in dan zasledovali krivce in se jim je posrečilo priti na pravo sled. Ljudje so že dolgo časa sumili, da so domači vlomilci, ali dokazati se ni moglo.

Leskovec-Mala Varulca. Na gostiji Jožefa in Marije Kozel so zavedni gostje namesto godbe zložili za dijaško semenišče 300 Din. Tako je prav! Bog plačaj!

gafat se z nekim »trgovcem« na oni strani. »Čez kateri prelaz pa boš šel?« ga je kar tako mimogrede vprašal Medven.

»Čez Petelinjek.«

»Ali ti ta pot ne bo pretežavna?«

»Kaj še! Kar zmore črni Jernej, to zmorem tudi jaz; mene ne bodo ujeli.«

»Da, in po porazu, ki so ga doživeli zadnjič, stražniki ne bodo več prežali sedaj po Petelinjeku.«

»Naj preže! Jutri zvečer odrinem. Pojutrišnjem ponoči se vrnem. Mlaj bo.«

»In če te zalezejo?«

»Uidem!«

»Ali imaš kakšno orožje?«

»Imel! Toda v mestu sem prišel ob nje.«

»Zapil?«

»Recimo zakvartal, se lepše sliši,« se je smejal Jeras. Medven mu je dal revolver z naboji.

»Za vsak slučaj,« je rekel. »Prinesi blaga na ogled.«

»Preveč ne, ker bi ne mogel nositi.«

V majhni krčmi v gorah so sedeli trije obmejni stražniki.

»Dvignimo se.«

»Je še čas. Sedaj ga še ne bo.«

»Če sploh pride!«

»Medven mi je za trdno rekel. Pride.«

»Medven ti je povedal to, da bi dokazal, da s tihotapci nima nobenega opravka. Jaz pa mu kljub temu ne zaupam, temu staremu prikri-vaču.«

»Jaz tudi ne!« —

Dvignili so se in odšli. Noč je bila temna, le sneg se je motno svetlikal. Šli so molče, skrivaje se med grmovjem. Počasi so tekale minute in ure. Bližala se je že polnoč. Težka služba, stati takole v mrzli zimski noči in prežati na človeško divjad. Udje odrevene in otrde. Razdružili so se. Vsak se je smel izprehoditi deset minut po hribu sem in tja, sicer bi bili zmrznili.

Tedaj pa, ko so se vsi trije zopet sešli, se je začulo rahlo drsanje smuči po pobočju doli.

»Prihaja!«

jedel, kar je on pustil. Njemu pa dajte dobro mero ovs! To mu bo morda danes bolj po volji.«

Nato je lepo na toplem večerjal, gostje so pa gotovo uvideli, čemu je bil vse to napravil.

Kratkih besed.

Miha je bil doma zelo redkih besed. Neke nedelje je prišel od pridige. Žena ga je vprašala, kaj je župnik pridigal. Miha je kratko odgovoril: »O grehu.« Žena je hotela vedeti, kaj je bolj podrobno o tem povedal. Miha je samo pomrmal: »Bil je proti in je šel iz hiše.«

(Dalje sledi.)